

AKATALPA

Şubat 2012 - Sayı 146

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Ergül ÇETİN

Mahir KARAYAZI

DUYMAK İSTERDİM GİZLİCE

hakkımda söylenen sözleri duymak isterdim gizlice
bağışlayan bir pişmanlıkla, gülümseyerek;
bilmez gibiydi dostlarının değerini
bir türlü beceremezdi doğal davranmayı insanlara karşı
her zaman yalnızlığı seçti
yalnızlıktan geberse bile yalnız olmak isterdi yine de.

kolay kırılır, zor barışırdı insanlarla
ah bu tasayla değilse bile yüreği
hırçın ve pejmürdeydi, tek başına ve mutsuz gezerdi
şehrin sokaklarında daima.

nedense insanları küçümser gibi gelirdi bize
konuşmazdı öyle pek arkadaşlarıyla bile
resim çizmek isteyen kişiyle çizeceği obje arasında
belli bir uzaklığın olması gerektiğini söylerdi
tam anlamıyla uyguladı bunu hayatında.

kırlarda ve ırmak boylarında dolaşırdı sık sık
bir çalılığın kıyısında durup saatlerce düşündüğü olurdu
ırmağın dalgın akışını seyrederdi akşamüstleri
olgun bir yemiş gibi güneşi yağmalayan martıları
bazen kır bekçisiyle konuşurken görürdük onu.

bilgelik gibi yalnızlığın da bir erdem olduğuna inanırdı
acı çekmenin bir sanat olduğunu ve kendisinin de
bu sanatın bir ustası olduğunu söylerdi
övünürdü bununla matah bir şeymiş gibi.

bazen şaşırtırdı bizi, hayatı sever görünürdü alabildiğine,
yürürken uçar gibi olurdu mutluluktan
gökyüzünü kucaklayacakmış gibi kollarını açardı iki yana
salınırdı yollarda sersem bir bulut gibi.

rüzgârın koynunda yattığını sanırdık onun
saçlarında çam yaprakları bulurduk, kekik ve nane kokardı
[teni,

ay ışığında uzun yollar yürümüş gibi gelirdi bize
gümüş tuzları dökülürdü kirpiklerinden usulca.

hakkımda söylenen sözleri duymak isterdim gizlice
bağışlayan bir pişmanlıkla gülümseyerek
bilmez gibiydi dostlarının değerini
bir türlü beceremezdi doğal davranmayı insanlara karşı.

her zaman yalnızlığı seçti
yalnızlıktan geberse bile yalnız olmak isterdi yine de.
birlikte olmak istediği anlar da olurdu elbet
ışık çalmayı sevdiği zamanlar.

BELLİ Kİ...

1.
güldendir derdim, dedim kanattım tekrar yaralarımı
sakladım kendimi boşluğa
belli ki çocuktum kar gibi
belli ki ellerim yok gövdeme
şu halde bulsalar kimliğimi geri vermişken devlete
belli ki ağzımı açamayan sırtımdan çıkarttığım bıçakla
van gogh'un kulağını kesmişim
nietsizche'nin atına ters binmişim belli ki
bir şeyler yazacaktım gökyüzüne
belli ki aklın da ötesini görmüşken böyle
yağmurla öpüşmüşümken
boş şişeleri de yan yana dizmişken
feleğin çemberine bir tel takıp koşuşturmuşum bi'de
sokaklarda
musa'nın asasıyla girmişim kavgalara
isa'nın çarmığına halkalar fırlatmışım
anka'ya sapan çekmişim
yedi cücelerden almışım pamuk prensesi parasıyla
kırmızı başlıklı kızda kalmış ama gönlüm
ama bu kör gönlüm hep dışında, hep dışarısında kalmış
her şeyin
bir şey etmediği yerde eğilip göğe
güneşin yüreğim kadar sıcak olmadığını da söylemişim
belli ki bu yaradan sonra tüm çiçekler gül olmuş
tüm geceler ayın öteki yüzü
ama
belli ki çocuktum karlı dağlarda katır sırtında tütün, sigara
belli ki ölmek yarım saat süren bir bombardımanla
"heron" bile diyebilmezken daha
belli ki yoksulluğumuzu kaçıırıyorduk devletten ve yarından
...
belli ki ölüm, hepimizin sonsuzluk uykusu
...
belli ki ölüm, tanrının yalnız kalma korkusu

31.12.2011

Tahir Abacı, Adnan Akdağ, Yusuf Alper, Suat Kemal Angı, Serap Aslı Araklı, Gökhan Arslan, Akın Art, Hasibe Ayten, Erman Bazo, Alper Beşe, Yılmaz Bozan, Sulhi Ceylan, Taner Cindoruk, Ergül Çetin, Hatice Asiltürk Çetinkaya, M. Güner Demiray, Erdiç Dinçer, Oresay Özgür Doğan, Necdet Dümelli, Gültekin Emre, Ersan Erçelik, Mustafa Eroğlu, Ümran Ersin, Gökhan Ertekin, Tayfun Gerz, Ece Arabul Günel, Adil İzci, Korkut Kabapalamut, Ozan Kaçar, Ali Karagöz, Mahir Karayazı, Özge Kocatürk, Volkan Odabaş, Gizem Okulu, Eren Okur, İbrahim Oluklu, Mert Özel, Tolga Özen, Hasan Parlak, Halil İbrahim Polat, Mehmet Rayman, Gülçin Sahilli, Hakan İsmail Ş., Ali Taş, Mürteza Tok, Ece Ürkmez, Oktay Yılmaz.

DÜZYAZI BİÇİMLİ ŞİİR ÜZERİNE (3)

Tahir ABACI

Belki kurmacayla sınırlı, belki yaşanmış bir olaya dayanıyor; Baudelaire, *Paris Sıkıntısı*'nda bir panayırda rastladığı yaşlı bir soytarının ve barınağının perişanlığını betimledikten sonra onunla gözden düşmüş, yaşlanmış edipler arasında bir özdeşlik kurar. Birkaç sayfaya yayılan bu metin, bir edebiyat dergisinde "hikâye" olarak yayımlansaydı kimse yadırgamazdı. Gerçi kitabın başında yer alan yayıncıya sunuş metninde "Bir boğumu aradan çıkarın, diğer iki parça kolayca birleşecektir. Bütünü çeşitli parçalara bölün, her parçanın diğerlerinden bağımsız olarak varlığını koruduğunu göreceksiniz" diyor ama kitapta karşılıklı konuşma (diyalog) biçiminde yazılmış kısa metinler, bazen birinci tekil bazen üçüncü tekil ağzından anlatılan ve kimisi tek sayfaya sığmış 'hikâyemsi' durumlar, bazen Baudelaire'in sanata tuttuğu merceğin ürünü deneme üsluplu gözlemler, bazen günlük, bazen mektup ya da belli birine sesleniş kipinde metinler, bazen de soytarının trajedisini anlatan türden ve düpedüz 'hikâye' tanımına oturan metinler harman edilmiş. Kimi metinlerde beylik deyimle bir olay örgüsü, bir düğüm, hatta bir akış yok ama 'anlatıcı'lara (hikâyeci, romancı, destancı, vb) özgü betimlemeler yanıp sönyor. Gel gelelim, *Paris Sıkıntısı*'nın bir başka adı da "Düz Yazılmış Küçük Şiirler"dir. Şairin metinleri oluştururken sağa sola yazdığı mektuplarda kitaptan "Paris Gezini" adının yanı sıra bu adla söz ettiği de olur. Dahası, onun gözünde bu metinler toplamı *Kötülük Çiçekleri* ile eşdeğerdedir. Zaten *Kötülük Çiçekleri*'ndeki kimi şiirler değişim geçirip düzyazılaşarak ya da temalarını ödünç vererek bu kitaba da sızarlar. Kitap 1862'de tamamlanmış ancak Baudelaire'in ölümünden iki yıl sonra, 1869'da yayımlanabilmiştir.

Daha önce hikâyesini anlattığımız üzere, Baudelaire biraz da para kazanmak için Meryon'un resimleri için yazılar yazma işini üstlenir. Ancak metinler ressamın resimleriyle ilgisiz bulunur. O da sayılarını çoğaltıp, eli metinden oluşan bağımsız bir kitap olarak yayımlar. XXXVIII nolu ve "Kalp Para" başlıklı bölümde "Öküzün altında buzağı aramaya alışmış zavallı beynimde (doğanın bana armağan ettiği ne yorucu bir beyindir)" ifadesi geçer ve bu da Baudelaire'in bir toplum kaçkını değil, tersine yaman bir toplumsal didikleyici olduğunu anımsatır. Birlikte uzun bir gün geçirdiği ve "bundan böyle tüm düşüncelerinin ortak olacağına, ruhlarının tek bir ruh olacağına karşılıklı söz verdikleri" kadından kısa sürede nefret edişinin nedeni de XXVI nolu metinde "Yoksulların Gözleri" olarak açıklanır. Yeni açılmış bir bulvar kahvesinde otururlarken anlatıcı kahveye bakan yoksul bir baba ve çocuklarının bakışlarından huzursuz olup vicdan muhasebesine dururken kadın onlardan tiksintiyle söz eder ve uzaklaştırılmalarını ister. Bu metin, düzyazı biçimli şiirin bu türünün toplumsala bakarken keskin bıçak gibi işlediğinin de göstergesi olur. (*Paris Sıkıntısı*'nın dilimizde birkaç çevirisi var. Alıntılar Erdoğan Alkan çevirisinden.)

Dizeli Şiirin Önceliği

Paris Sıkıntısı'nın yayımlanışından dört yıl sonra, daha önce "Sarhoş Gemi" "Sesliler" vb ritimli – dizeli şiirleriyle ün yapmış olan Rimbaud'nun *Cehennemde Bir Mevsim* adlı kitabı yayımlandı. Gel gelelim, kitapta toplanan metinler artık klasik dizeli şiir biçiminde değil, paragraflı ve uzunlu kısıklı düzyazı biçimindeydi. Rimbaud, eşcinsel ilişki içinde olduğu Paul

Verlaine tarafından tabancayla yaralandıktan sonra ailesine ait çiftlikte bir ambara kapanarak *Cehennemde Bir Mevsim*'i oluşturan metinleri yazmıştır. Aslında daha önce de Verlaine ile birlikte gittikleri İngiltere'de bu tür metinler yazmıştır ve bunlar ilerde *Illuminations* adıyla yayımlanacaktır. Her iki kitapta da akışı olan olaylar zinciri anlatılmaz ama sıklıkla gerçeküstü durumlar da çizilerek betimleme alıp başını gitmiştir. Baudelaire'in metinleriyle Rimbaud'nun metinleri arasında kolay ele gelir kimi farklar da var: Baudelaire olanca içe dönüklüğüne rağmen yine de gözlemci gibidir, şehir-insan, insan-insan mesafelerini tartar durur sürekli olarak. Daha genç ve daha taşkın kişilikli Rimbaud ise hiper aktif bir koşu tutturmuştur. Baudelaire nesnelere acıttığı yeri söylerken, Rimbaud nesnelere de dövüşür, onları atomlarına kadar ayırıp yeniden kurar, kimilerini fantastikleştirir. İnsanlar arası ilişkiler ise iyice gölgelidir onda. *Cehennemde Bir Mevsim* de, bölüm bölüm ya da bütün olarak çeşitli çeviri çabalarına konu oldu: Cemal Süreya, Ferit Edgü, Sait Maden, Erdoğan Alkan, Özdemir İnce...

İlginç olan şu ki, şairler önce 'şiir' tanımına daha çok oturduğu kabul edilen dizeli ve dönem havasına göre uyaklı, bentli, şiirsel formlara uygun şiirler söylemekte, sonra düzyazı biçimli şiirsel metinler ortaya koymaktadırlar. Baudelaire, yukarıda anılan sunuş metninde "Ritimsiz, uyaksız ama ezgili, ruhun lirik devinimlerine, düşün kıvrım kıvrım dalgalarına, bilincin sıçrayışlarına uyum sağlayabilecek kadar yumuşak ve aynı zamanda karşıtlıklar içeren bir şiirsel düzyazı tansiyonunu tutkulu günlerinde hayal etmeyenimiz var mı?" diye soruyor. Juan Ramon Jimenez de *Platero ile Ben*'i yazdığı anda ülkesinde ve dünyada ağırlığı olan bir şairdi. Türkçede Akşit Göktürk'ün çevirisinden okuduğumuz ve şair ile eşeği arasındaki ilişkinin neşeli, pastoral ve trajik ilişkisini anlatan, dileyenin anı ve izlenim, dileyenin düzyazı biçimli şiir kitabı sayabileceği *Platero ile Ben*, sadece bu yönüyle ve bir bakıma tematik çatısı daha belirgin olduğu için değil, "humour" yönüyle de Baudelaire'in ve Rimbaud'nun metinlerinden farklıdır. Yine edebiyatımızda hikâye ve roman yazarlarından çok şairleri etkilemiş bir metin olan Rilke'nin *Malte Laurids Brigge'nin Notları* kitabını belki düzyazı biçimli şiirden çok 'anlatı' tarafına koymak gerekir, ama o kitap da ritimli şiirden sonra düz söylemek sevdasının bir başka çeşit 'tezahür'ü sayılabilir. Dahası var, pek çok şair, şiirde ünlendikten sonra hikâye ve romanlar da yazmışlar, kimileri bu alanlarda eşit ağırlıklı koşturmuş, bilinen bir durum. Aragon'un düzyazı biçimli şiirler de içeren *Elsa'ya Şiirler*'i ile romanları arasındaki paralelliği de daha önce değinmiştik.

"Kalem Alıştırması" Olarak "Mensur Şiir"

Avrupa edebiyatlarında düzyazı biçimli şiire geçiş, şairlerin dizeli şiirdeki ustalıklarını kanıtlamalarından sonra olmuştu, peki ya bizim edebiyatımızda? Bizdeki durumun tam tersi olduğunu söylemek mümkün. Dahası, "mensur şiir" asıl hikâye ve roman alanında ünlenecek adların gençlik dönemlerine özgü bir "kalem alıştırmaları" biçiminde ilgi gördü edebiyatımızda. Halit Ziya Uşaklıgil, *Kırk Yıl* adıyla toplanan anılarında, gençliğinde İzmir'in resmi olmayan ilk gazetesi *Hizmet*'in çıkışında görev almasını ve burada *Sefile* adlı ilk romanıyla birlikte "mensur şiirler" yayımlayışını da anlatıyor. Gerçi edebiyatımızda ilk "mensur şiir" denemesi onunkiler değildir, geçmişte de benzer denemeler yapılmıştır, gel gelelim çevresince "Şiir dediğin uyaklı, dizeli olmalıdır!" biçiminde yadırganmış olmasına anılarında geniş yer veriyor. Benzer bir özenmeyle, Mehmed Rauf da, "mensur şiir"ler yayımlar. Hatta *Siyah İnciler* adlı 'mensur şiir' kitabı ünlü romanı *Eylül* ile aynı

KANOYU

Masada hür lüğün daladığı yüzleriyle uyurlar. Sarı yedili bir evcil gibi. yenilginin farkında şans öpücüğü sorar *nedir eksiğim* ateşte sahnelenen bende küle dönen seyir *nedir eksiğim* kanoyunda ve aşkta bir yüzük taşında tutulan akıl şans getirmeyecek öğütülmüş kemikler acı günlerimin tozları kitapların üstünde ağını ören keder. şekerlikler ve bakır boşluğu hiç dolmayacak semaver *nedir eksiğim* sorar çerçevelerde hepimize söz geçiren güler yüzlü o anı bir kayık ki gözalıcı yoklukta kaplamaydı ve parlardı annem kapayınca perdeyi geçmiş bir kuşun etinden kanatılmış gece parçası o göz göz dilimlenmiş zaman taştan taşa akıp giden an ve an *nedir eksiğim* sorar babalığım son mertebesi o yorgun sülfüreli adamlar. böyle. böyle yüzümdeki yeşil korkusundan adamlar. fasülye sırtıkları. ateşin olmadığı yerde dumanlar. dumanlar. dumanlar

yıl (1901) yayımlanır. Eğilimi yine bir romancı sürdürür: Yakup Kadri Karaosmanoğlu, yine romanlarıyla aynı dönemlerde yayımlanan *Erenlerin Bağından* (1922) ve *Okun Ucundan* (1940) adlı kitaplarında bu türden şiirlerini topladı. Cumhuriyet döneminin iz bırakmış hikâyecisi Kenan Hulusi de kuralı bozmaz, “kalem alıştırması” olarak bu türden şiirler yazıp yayımlar. Daha da ilginç Ruşen Eşref Ünaydın’ın “mensur şiir”ler yazmış ve kitaplarında yer vermiş olması. Çünkü onun hikâye, roman ya da dizeli şiir biçiminde hiçbir çalışması yok, daha çok yazıları ve edebiyatçılarla söyleşileriyle tanınan bir yazar. Sonuç olarak, yirminci yüzyıl başlarında edebiyatımızda “mensur şiir”in en popüler örneklerini şairler değil, hikâyeci ve romancılar vermiş görünüyor. Elbette dönem şairleri de türe kayıtsız kalmadılar. Sözelimi, Arif Nihat Asya’nın *Yastığının Rüyası* ve *Ayetler* adlı kitapları bu tarz şiirlerden oluşuyor. Onda da dikkati çeken nokta, bu tarzın ‘gençlik dönemi’ ile sınırlı kalmış olması, bir daha dönülmemesi.

Denebilirse, “hikâye, fıkra, kıssa, mesel” gibi geleneksel biçimlerden de süzülen bu tür metinler, “düzyazı biçimli şiir”in hem en yaygın, hem de dolayısıyla o tarz şiirin ilk akla gelen örnekleri. Düzyazı biçimli şiirin bizim edebiyatımıza da – manzum oyunları saymazsak – en çok bu tarzıyla girdiği söylenebilir. “Mensur şiir” denildiğinde akla en çok bu tarz şiirler gelmektedir. Edebiyatımızda Tanzimat ve Servet-i Fünun dönemlerinde bir özenme olarak ilk örnekleri verilen “mensur şiir” izlerini “mensur” olmayan dönem şiirinde bile gözlemek mümkün: Tevfik Fikret’in, Cenab Şehabettin’in, Abdülhak Hamit’in kimi şiirleri, biçimleriyle şiir ama edalarıyla ‘mensur’ gibidir. Daha sonra bu geleneği Mehmet Akif de sürdürmektedir. Çağ değişmekte, bilim ve teknoloji yeni yaşantılar doğurmakta, ayrıca bu yaşantılara tepkiler oluşmakta, dolayısıyla sözün içerik alanı genişlemektedir. Dize değil matris, ritim değil yaşantı öne çıkmaktadır. Dolayısıyla şairlerde ritimli şiire özgü döngüsellik verildiği haz, neşe değil, bir şeyler anlatma arzusu itici güç olmaktadır. Oysa benzer bir arzudan yola çıkan ve kültürel kopuşa bir itiraz geliştirme kaygısında olan Yahya Kemal, aynı zamanda Parnas anlayışına bağlandığı için şiirini farklı bir yerde konumlayacaktır. Buna karşılık, önceki bölümlerde değinildiği üzere, Nâzım Hikmet, düzyazı biçimli şiirin sadece bu türden paragraflı örneklerini değil, hemen her çeşidini tam bir dinamizmle deneyimleyecek ve bu açıdan da ‘müstesna’ bir yer edinecektir.

Gelenekten Moderne Düzyazı Biçimli Şiir

“Mensur şiir”in bir başka ilginç yanı, içeriği genişleyen çağcıl yaşantıdan yola çıkmasına rağmen, “arkaik” olana ilgisidir. Bir çok düzyazı biçimli şiir, geçmişini de yeniden canlandırır. Özellikle bizim edebiyatımızda “derişane” yaşantıları kutsayarak betimleyen anlatı geleneği, bir biçimde şiiri de etkilemiştir. Sâdi’den Mevlânâ’nın mesnevilerine, Fuzulî’den *Amak-ı Hayal’e* uzanan bu kaynaklar, düzyazı biçimli şiiri, özellikle de bu bölümde konu ettiğim hikâyeli, paragraflı tarzı beslemiştir. Ömer Lütfü Barkan’ın araştırmalarına konu olan “kolonazitör derişler”in, gazilerin, abdalların tarihte oynadığı işlev ve rol de, bir bilinç altı sızmalarıyla bu tarza katkıda bulunmuştur.

Modern şiirde ise, düzyazı biçimli şiirin paragraflı örnekleri deneyiciliğin bir uzantısı olarak ortaya çıkar. Oktay Rifat, ‘İkinci Yeni’yi başlattığını ısrarla savunduğu ve “...gerçeğin düzeninde yapamayacağımız bu değişikliği, kelimelerin konuşma dilindeki gündelik düzeninde yapmak bize bu açışı sağlayacak, birbirine yabancı sanılan kelimelerin karşılıklı ışığında gerçek unuttuğumuz yüzüyle çıkacaktır karşımıza.” tezini savunduğu bir önsözle açılan *Perçemli Sokak*’ta, alışıldık imge düzenini alt

üst etme çabasını düzyazı biçiminde oluşturduğu metinlerinde de sürdürür. Kitapta kısa denebilecek dizeli şiirler arasında beş tane de tek ya da iki paragraftan oluşmuş, yani yine kısa düzyazı şiir yer almaktadır. Şair, şiirbilimcilerin ‘alışılmadık bağdaştırma’ dedikleri yöntemi peş peşe uygulayarak ‘ussal’ olarak yan yana düşmeleri mümkün olmayan kelimeleri buluşturuyor, bundan türeyen anlamların tadını alınca coşkusunu büsbütün frenleyemez oluyor ve bu ilk deneyim heyecanını düzyazı biçimli metinlerde de aynen sürdürüyor. Modern şiirlerde paragraflı tarzın başka örneklerine birinci bölümde de değinmişim.

Geçmişte Yahya Kemal, Tanpınar, Nurullah Ataç, Nihat Sami Banarlı, Suut Kemal Yetkin gibi adların da eğilmiş oldukları konu, son yıllarda yeniden ilginç araştırmalara konu olmaya başladı. Sözelimi Cafer Gariper’in *Türkiye Araştırmaları Literatür Dergisi*’nde yayımlanan (Cilt: 4, Sayı: 7, 2006) “Türk Edebiyatında Mensur Şiir Litetaturü” başlıklı yazısı, olgunun Avrupa edebiyatında ve bizim edebiyatımızda geçirdiği serüveni toparlayan öncü yazılardan biriydi.. Ali Emre’nin *Hece*’nin Aralık 2006 tarihli 120. sayısında çıkan “Düzyazı-Şiirin, Bir Sorun ya da Bir İmkân Olarak Şiir Alanına Sokuluşu” başlıklı yazısı ise, kaynak anmaksızın Gariper’in yazısından aktarmalarla oluşturulmuştu ve haklı bir “intihal” tepkisi ile karşılaştı. Son birkaç yıl içinde ise konuyla ilgili bir çok yazı ve dosya yayımlandı. Konuya ilgi süreceğe benzer...

Serap Aslı ARAKLI

ÜÇ AYNA

1. Karayna

*İlk aşkın yeniden başladığı gün
sen ilk kara benziyordun!**

Ölüyor renkler ve sonra kadife şairler
ağzın pastel senin, başını önüne eğme n' olur
ah, gözler kalple konuştuğunda
renkler biçaredir işte her cümle dökülür

Mor boyunbağım ve uzun siyah eldivenlerim
babama değil de aşka ve ölüme sorsam kim bilir nerededir
ah, yirmi beş yaş aynanızı kırmadan annenize görünün derim
hayatla arama giren her şey mor-siyah burkulma nicedir

Ah, karla evlilik bir erkekle evlilikten iyidir belki!

Çamlıca, 15 Ocak 2012

2. Araayna

I
Kalbim kendim/d/e kalmışlığım, perpena. Seyrüsessizlik!
Sana yirmi bir harfin sessizliğinde sesleniyorum--
Ah! *Gizlidir aşk ama her an açıklanmak ister!***

II
Bak, gençlik de şiir de sert sadakat giderek yüksek
karaşmılık.
Ece Ayhan ve aynalara rağmen balonlarım ve konfetilerim
kannnn
mavisi!

III
Derim ki, herkes eninde sonunda yalnızca kendidir--şiir
yanlış kırık.

IV
Herkes nasıl da dalgın ve alıngan. Aşka ve kendime dalgınım
diyemem,
der demez hayat gözlerimde alıngan nezaketi. Metafizik!

V
Ah, nefsi ve narsisizmi bu dünyaya melekler üflemiş
olabilir!

Afyon, 23 Şubat 2011

3. Yokayna

Ah, şairler taşra ve boşluk tayfasıdır
babalar geri çekildikçe anneler daha تنها *ahh!*

Kalkıp kalkıp çokça taramak istiyorum upuzun saçlarımı
güneşi kötü odaları basık evlerde
sen ve ayna birinizden biri yok galiba!

Beylikdüzü, 13 Eylül 2011

* *Lâle Müldür*

** *Cemal Süreya*

Suat Kemal ANGI

GANNAVUJİ

“Şehir uyudu. Ben adım unuttum...”

Kaderin şaşsın diye, yatarmış bütün bir kent. Amcamın emriyle, gece, hep aynı saatte. Sadece annen uyanık. Hayali o görmüş bir tek. Mecbur kalmış da. Rüzgâra söylemiş. Irmağa söylemiş. Denize söylemiş. Bir yangından doğduğunu. Bir yangına kül olma diye. Kim bilebilir artık? Nerede? Hangi kalpte ses? Ah! Şafağı kişneyerek uyandıran! Ah! Parşömene kundaklanan bebek! Bir gelincik bir kez taşar kırmızısından. Şans bu ya! Bir orman yangınında. İz bırakmak isterken. İmkânlı bir harf söyle hadi! Kedersiz bir ses çıkar kolaysa! Çok duman yuttu atın. Çok ıslandı kılıcın. Tükür simsiyah tanrıları ve karaya çık şu koydan. Tükendi aşkın. Dalgaya göz kırparken.

Ersan ERÇELİK

TAŞIN CANI

Ölüm ki sönmemiş dizelerdir
hızla yayılır,
görür kırılıp döküleni. (İsterse
konuşur dirimin lisanıyla. Biz bilmeyiz.)

Sazlıkların uykusunda halkalan göl
rüzgâr duyar sesini, bir çayır kuşu
otlar arasındaki bir taş
serilmiş kısa bir yağmur kadar serindir
bahar akşamı. (O yüzden sırtındadır hırkası.)

- *Rüyada çayır kuşu görmek, işle yorumlanır.*

Dünya dündür, sırtını dönen dağını sever
ne sonrasız, ne de bütün bütüne dünün
tan sökerse uyanan pencereler de rengini bulur.

Günü yontan ne varsa
göğün konuştuğu dildir. Bazen yeter kanamaya
bir dal ucu, bir anı, bir sarısabır
hele ayakları da öncesiz bir zamansa.

Armut ağacının nefesi kısıdır diye bilirdim
dökülürdü dutlar çocukluğumun beyaz yüzlü defterine.
(Şimdi susmaya başladım çocukluğuma.)
Eski bir ıslıkla yaşadım belki, karadullar
tarantular arasında, denizin son günlerini gördüm
battım ezilmiş yasemin kokusuna.

Akşamı yontan ne varsa
kayıp bir atlasındır. Neden sonra manzara uyanır
ağzındaki yaprağı serinlik bilirim
serinliğine örterim yosundan ağzımı.

Hayat ki batık kadırgalardır
deniz diplerinde müzesi,
gözünü alan ışıltılarla konuşur büyük su. (İsterse
kucaklaşır bu köhne iskeleye. Biz görmeyiz.)

- *Rüyada taş görmek bazen ölüme, bazen nişana yorulur.*

Taner CİNDORUK

DÜNYA NARI

bana narı çağır; o bilir ağrısını susmanın
susmak bir hıştırdır nar dilinde
belki dünyanın kendisidir mezar
ölçüsü tanrılarca alınan...

narı çağır bana; içini duyar elbet nar
rengini bir adamın gözü bilen kadının
ışığın hüneri kararmaktır
karmaksa düşün en köklü hüneri...

çocuğu çağır bana nardan; nar sözün gecesi
suyun aşkla ilişkisi eski narların üzüntüsünden
gülü terk edersen ay incir
kimse kapısına uğramaz narın

çağır bana ilk âşığı ölümün eski bağından
çağın en güzel gözlü müfettişi değilse de babamı çağır
çağırarak göz ciğerinin tutuşmasıdır
hayat külden yapılmış en soylu içki

sesini çağır bana anacığım; bisiklet göğünü
kalbimi göğsüne çevirdiğim göğünü
her unutuş bir önceki dumanın ismi
hiç suçun yoksa dumanı kar
biz çok eski karlardık seninle
şarap tanrıyken henüz; nar birikimsizken
bakmak vardı sadece kuyunun dibine
gölgelerin yüzü bunca asılmamışken
belki dünya yoktu, özgürlük vardı bir tek
dünya bu özgürlüğün içinde bir tek nardı...

Volkan ODABAŞ

YAZ BİTTİ

yaz bitti!
çekildi suların hevesi göğümden

bir mavi güneş sardı ovayı
sesleri yankılandı dağlarda
gelip geçenlerin

yaşlı bir dünya bu yaşadığımız
bırakmıyor ki çocukları koşsunlar
bağlara

yaşamak sıradan şeylere bulaştı da
ıslak kilimler asıldı balkonlara
kurutmak için
verdiğim ödünç kederleri

“yaz bitti! “ dedi karınca
sustu böyle içimdeki tüm kemanlar
ve akort edilmemiş bir hayat gibi
çekildi suların hevesi göğümden

Halil İbrahim POLAT

ŞİİRLER

kül

ah senin gitmen
kimin kalması?

hayat

kum düşmekten yoruldu
saati çevirdiğim bu tiyatrodan

şarkı

tenimde bir köle ayaklanıyor

kadın

şarkılar
şarkılar

dünyanın...

ayrık otu

ayrık otlarına şiir yazarım
parmaklarıma yeşerir dikenleri!

ah siz yok musunuz?

kadınlarım...

Erman BAZO

VE TUTKULU

biz ki sıtmal ve sancılı enlemleri aşıyoruz
kum saatine sığmadan
rastgele önümüze serpiştirilen
korku eşiklerini çürütüyoruz dışlerimizde

gemiler yapıyoruz, hem de
yaptığımız gemileri yüklenerek usanmadan
sonra parçaları elbet
parçaları kalıyor bir yanak kesliğinde

tadımız acıyınca kadar demlediğimiz görüyoruz
kimi akşam kıyılarında kendimizi
gidip en koyu halimizle gömülüyoruz anın tekinde

biz ki közü biriktirerek soluğumuzda
dünyanın her köşesinden üstümüze kümelenen
ağzımızdan uçuşacak kozaları besliyoruz hep

biz ki öyle yalnız öyle kalabalık
yenik ve tekrar yenik... ve arada
kazanan, ürken... ve tutkulu birbirimize
birbirimize varamıyoruz

ÜZÜNÇLER ALAYI

Oresay Özgür DOĞAN

Bu bir ürkü baskını, varlığa ince kıyım...

Sevgili kardeşlerim, şairler, okuyucular yine çok üzgünüz! Bu kez üzüntümüzü anlatmaya, imgeler ve dizeler bile yetmez. Geçen hafta, zavallı bir yazı okuduk. Estetiğin içine doğmuş sevgili şairimizi, büyüğümü, dava arkadaşımızı karalayan, acımasız, hain ve şiir düşmanı bir tutum karşında renklerimiz soldu, sözlerimiz sarardı.

Ama şair dediğin, ayağa tez kalkar. Direncin sembolüdür o. Eninde sonunda siyah zamanlar kovulur. Biz de öyle yaptık ve hemen kendimizi toparladık. Birkaç dergide, sevgili şairimizi uçuracak güzel ve nitelikli metinler, söyleşiler yayımlattık. Biraz olsun rahatladık. Ben de bir övgü eleştirisi hazırladım.

Tanrı aşkına insanda vicdan ve insaf olur! Siz tutun, tarihe, kendini yavaş yavaş ve kendinden emin adımlarla yazdırmaya devam eden büyük bir şairi, aynı zamanda zeki ve çevik bir sporcu, renklerin efendisini, bir kütüphane kurdunu, nitelikli bir okuyucuyu karalamaya çalışın. Olacak iş mi bu!

İyi ki tecrübelerimiz bizi her şeye hazırladı. Evet, kitaptan kitaba teknik değiştiren, biçimle küçük ve tatlı oynaşmalara giren, olgunluğa erişmiş erdemli yansımaların filozofu bir şairden söz ediyorum.

Hayatı kısa paslaşmalarla ve derinden yaşayan; imgeyi, akıp giden zamanın sisleri arasında yakalayan, çekip çıkaran; ötelerde gezinen bir modernistle arkadaşlık yaptığım için kendimi çok ama çok şanslı hissediyorum. Biliyorum ki: Bana bahşedilen bu yakınlama, çok insana da nasip olmaz.

Ah şiir, saf biçimde, şairin bir yamuk içine aldığı imgeler estetiğidir. Neyse. İçlendim yine. Şu postmodernizm ve onun temsilcileri, bizi şiirle ve yorumla susturuyor işte. Konuşarak susuyoruz işte.

Bir şair farklı yaşam formlarında gerçeği arıyorsa; imgesel söylemini kültürel bir sandukada ipeklere sarıp sarmalıyorsa; şiirsel avluda, olaylara olguları tanıtırıyorsa ve şiirin içinde dolaşma yetkinliğine erişmişse ne diye çamur atılır ki bunu da anlayamıyorum?

Bugün, o şairim diye ortalıkta gezinenlerin kaç, şiir bilgisinin, etkileşime girdiği alanlar bilgisini de içerdiğinin farkında acaba?

Acaba şairin olay ve olgulardan rahatsız olması mı sizleri kızdırıyor? Yoksa şairin, karşılıklar inceliği olan yeni dilsel arayışları ve nadide örnekleri mi sizi tedirgin ediyor? Hafif ve unutulmuş zamanlarda yaşlı, genç birçok şairi yeniden şiir avlusuna çıkarması mı sizi muhalif yapıyor?

Ama herkes layığını bulur işte. Şimdi gelelim gerçeklere. Maddelerle ve paragraflarla yazacağım. Ey iftiracılar, aklınıza iyice sokun diye!

1. O, avlunun saygı gören, el üstünde tutulan, ağır ve sevgi değer bir simgesidir.

2. O, rafları tutarlı el izleriyle dolduran bir metaforudur.

3. O, ayrı kişilikler toplamıdır. Uyumlu ve fırtınalı sonelerin sesidir.

4. O, yeniliğin efesidir.

5. O, ne bulunmaz bir poetik incelemeler dehasıdır.

6. O, bir sezgi büyücüsüdür.

7. O, ahlaki değerleri, uygulamaları için referans almış; durumları, kendisiyle kurduğu özel ilişkilere göre değerlendirmeyen içimizin etik sesidir.

8. O, bazı cahil kakalakların, kıskançlıkla dokunmuş iftiralarının aktörü değil, ömrünü şiire adanmış donanımlı belleğinin bilgesidir.

9. O, okuyucusunu, kitaplarının içinde usul usul akmakta olan ırmakta yıkayan, bir değişim ustasıdır.

10. O, kalabalıkların yanlışıdır.

Onu, anlatmaya kitaplar; konuşmaya ve tartışmaya ise etkinlikler yetmez. Haydi, şimdi onu, sözde kötücül eleştiren o meşum kalabalığı kireçleyen mürekkebi kalemimize çekelim:

Oldum olası sinir oluyorum, bu tür eleştiri yapanlara. Eleştirmiş! Üretileni eleştirmek, budalalıktan başka bir şey değil de nedir? Gerçeği ve emeği gözden kaçıran, o güdük soytarlık zavallı bir çıkar ilgisidir yalnızca.

Sıradan bir kolaylığı seçerek kuramsal bilginin üzerine çöreklenen bu andavalların yapacağı en güzel iş: Sözde eleştirdikleri konuda, güçleri yetiyorsa, yeni açılımlar yaparak gerçeği akademik yanı ağır basan bir çerçeveye oturtmaktır ki kuramsal bilgi zenginleşsin.

Bu cümle ukalaları, çağrışımsal anlamların özüne inmeyi becerememiş eski zaman acemileridir. En iyisi bunları görmemezlikten gelelim.

Bakın, kıymetli şairimizin “Yara İzi” şiirini gözlerinizin önüne seriyorum. Kararı, siz sevgili okuyucular ve dostlar verin.

Biliniz ki: Bir çılgınlıktır şiir: Zorunlu bir tango. Rüzgâr çıkmış bir kere. Ağaçlara, otlara söz geçirebilir misiniz, eğilmek için can atmak isterlerken? Şair de rüzgârına yakalanmış bir ağaç gibidir. Zorunlu bir dansa mahkûm olursa, içindeki heyecan, gözlerine düşman olur da kapattırılmaz kapaklarını bir türlü. Bütün geceler hayal denizi. Yüz yüzebildiğin kadar... Sonra o sessizlik.

Bir kandilin ışığında oynayan deliliktir, şiir: Ki dört bir yan anlamsızdır, mantığın kör, boşlukta yüzer gibi. Aniden yumarsın gözlerini, en iyi duygulanım biçimidir, dersin. O an kaç yıl geçer ki, kaç zaman biter ki?

Düşersin tarif edilmez bir imge gölüne, oysa hep şiirsindir. Derin nefesler almaya çalışırsın. Yalvarırsın karanlığa: Aydınlan Ey Sonsuzluk!

Sezgi tutup götürür seni bahçeye. Orada, o yalnızlıkta, bir tutkular çiçeğidir şiir: Bir mnemotekni dalgasında bütün kaçışlara mim koyan; içsel çatışmaları o sezgisel yürüyüşlerin gösteri panosuna asan...

“Artık kürenin bütün köşeleri yeni yangınlara gebedir

Çevir yüzünü, kaçır bakışlarını ve çek git bütün bitmeler gibi
biçak keskinliğinde –kapkara bir orfe yüreğim-

Zaman ki -saf gerilimsiz- derin bir hüzdür, umudu taşımayan
Ve bir mavi bahçe değildir, güneşten su alan /Yara İzi”

Haydi, yukarıdaki dizeleri, ayrıntılar odasına alalım. Ve okuyucuya soralım: Kürenin dört bir yanında çıkarılmış yangınlar, muhteşem bir dik duruşun ve şairin kaderine eklenmiş mecburiyetinin çılgılığı değilse nedir?

Şair, yılgınlığın kıraç yansımalarıyla, bir kaçışı, bir gizlenişi imleyen başıboşluğa isyan ederken bile acımasız yağmanın ruhuna sinmiş gerçeği, getirip yanı başımıza koyuyor. Ve hüznün için o “dua saatleri”... Ve bir sirenler dizesi ile boşluğa indirilen o duyarlı rapsodi ve bilinçli bir dokunuş ile algımızı rahatsız eden yalnızlık... Tıpkı bir film gibi.

O yangınlar ki şairi, çocukluğundan beri rahatsız etmektedir. Bunun ilk işaretleri, “Kendimi Ararken” de karşımıza çıkar. İşte o zamanlar estetiğinden, görkemli iki dize: “Yangın yeridir yüzüm/ belki bir yarın olur rüzgârı şarkımı söyleyen.”

Okuyucuya kendini sorgulatan bu anlam zenginliği, aynı zamanda, şairin toplumsal ilişkileri içinde, “nesnel çevresini ve kişisel varoluşunu anlamasını sağlayan düşünsel süreçlerin de” varlığına delalettir.

Alkışlanmış dizeleriyle, bireylerin ortak davranışlarını yöneten, örgütlenmiş normatif değerleri tahkim etmeye, diriltmeye çalışan bu kıymetli şairin, dünyaya yönelmiş büyük eleştirisi, farklı parametrelerin birbirini tamamlayan ve destekleyen öğelerinin uyumlu bir şekilde çalışmasıyla anlam kazanmaktadır. O artık depremin kendisidir.

Ancak bir direnç ustası, varlığına yönelmiş gayri meşru baskıya rağmen, sorunlar üzerine yoğunlaşabilmeyi becerebilir ve kuşkusuz bu bir savunma mekanizmasıdır.

Bakın, kuru iftiralar ve karalamalar bizi nereden nereye getirdi. Sevgili okuyucular, şair, şiiri bir sorun nedeniyle yazar. Ona şiir yazdıran güç, dış ve iç dünyadaki düzenli eylemler kaosudur.

Mesele: Çağın işgalci akınları karşısında, olayların ve durumların temelinde, pervasız kuşatmayı bütün çıplaklığıyla ortaya koymak; çelişkileri ve karşıtlıkları, yeni bir biçim içinde gün yüzüne çıkarmaktır. Bu yüzden, “iyi şiire gitmek, onu aramak ve korumak” eylemi, bu gönlü yüce şairde bir tutkudur. Artık şiiri, her alanda yaşanan gelişme ve değişimden ayrı tutmak doğru değildir. Ve herkes farkındalığın içindedir ve değişimden iyi veya kötü payına düşeni alacaktır. Şairimize sonsuz sevgiyle...

Adnan AKDAĞ

BİR GARİP VARLIK

kaçsan da sor
rüzgârı sor, yaprağı
sessizliği sor, yalnızlığı
kalabalığı sus geçme
akarsuyu sor, alüvyonları
sen sormazsan
onlar zaten sorar
mesela aşk sorar
yoksulluk da
titreyişi sor, nöbetleri
renksiz sokakları
baş aşağı düşünceleri
kapa kulaklarını
çınlamayı sor, düşün
bir daha düşün
bir daha sor
ne yapılır, bulunur
sor, onu da sor
kapalı kapının soğukluğunu
doğanın varoluşunu
isteyerek sor, ama sor
o dayatmadan
kaçışı sor, sığımış
avucun duayı çağrışımını
tükenişi sus geçme
ölümü de sor, sor
yüzüne kapanan yaşamı da.

Ali TAŞ

VEYSEL BABLEKANI

veysel bilseydi ne halde olduğunu
gitmezdi gündüz hiç gece
menzil ayağı altındayken

vay benim gözü açılınca
nice nice sarıldığın dost muydu
derdiğin gül
ölen kimler sordun
ölnmeden bilinmiyor
dedi
yıldız dağı
kızılırmak can alacakmış yine
ben öyle duydum
sular öyle onadı

şu saz kimin
iki kapılı handa teli kalmış
unutmadım ustam
bundan geri
sen veysel
ben hiç âşık

Gizem OKULU

KAPLAN DAĞI ŞARKILARI

-Dudaklarım çirkindir,
söylemesini bilmez.

Ümran ERSİN

ZERDALİ DALI

uzaktın yitmelerardı kaldığım yere
ardından bakışım
sana olan bu son bağ

unutmak olsun adı bundan böyle
bir zamanlar seni çağırınların

-koş zerdali dalı uzan
çiy sarılım yamaçlarına
tutuksuz yargılandı
işbirlikçi yol arkadaşım zaman

kime konuşsam ben sanırdınız
yüzüm değişmez rol akışlı üstelik yakışıklı
hey sen
ezbere rollerinin çokluğuyla övünen
kurgusu acemi el yapımı hayat
hangi rol benim hangisi işinize gelen

pazar yeri çığırkanlığı her soluğun tepesinde
ölümüne yarış
gizi kalmamış bu lağımdaş zamansa
büyülü *cinema* olabilme derdinde

hayli organik bakınız şırınga aşılı
mutluluk hormonu adım başı hazır

söz dinlemez hayalci benime
düşülen bir nottu aslında
-beyaz bir kar gibi yağsın üzerime
beyaz sessizliğinde kaybolacağım hayat

her resmi geçit töreninde anıların
hazıroldayım nerelerden koşarak
yürek kasına sıvalı ezinç yokdilli sancı
gözlerim bellek kaybı yaratuz içinde
gizlemekte ustayımdır alayım oscar'ımı

hiçliğe düşmekle bir sayısan da
kobay varlığımdır ey hayat
sana verdiğim bu en büyük armağan
ah ki bu son çarpışın olsun
kulağıma çıkmaz zamanlı sokak

İbrahim OLUKLU

HER GÜN BİR SOKAK

Babandır bu sokak
Okudukça ona
Yaşar Kemal'in "Bebek" hikâyesini
Kirpiklerinden gözyaşı akar

Hatta biraz da sen
Şeytanla oynaşan aklınla
Okursun yeniden yeniden
Para sızdırmak için
Onun bu halinden

Şimdi ülken
Baştanbaşa baban

Ozan KAÇAR

SANA ULAŞMANIN METAFİZİKSEL KILAVUZU

Haç kolyelerini göğüslerine süren kadınları
hep kıskandım, din bile soluklanacak iki güzellik,
iki ter tepelik bulmuşken kendine,
ben yüzümü duvara neden süreyim?
Dilim yanar mı şimdi benim?
Tutar suçu burcuma atarım, oğlaklar kesilir
sırat ırmaklarında o vakit.
Ayetlerdeki o şairlerden olurum, tarih
suçlar, çocuklar okumaz beni.
Vatikan şaraba inandığı kadar inanmaz bana
Ben söğüt gölgesine inanırım!
Yemişli göl balıklarına.

Tanrının arkasına gizlenirsem beni herkes görür
Saçlarım azıcık buğulanır, dalgalanır. Rüzgâr
geçirendir o. Kızınca bozulmayan, kokmayandır o.
Sistir o, değmek istediği yeri değiştiremez.
Bu yüzden canım kardeşlerim, epeydir kendi halimizde
[yaşarız
Keşmekeş olur bazen caddeler, bazen dağlarımızın
kaburgaları çatırdar.

Tanrı saydam mı? Bakınca sen görünürsün.
Gümüş ağzına bülbüller yuvaya durur.
Hıristiyan olsan tanrı göğüslerine sokulurdu ya,
Allah'tan değilsin. Yoksa kanlı bıçaklı oluruz.
Kötücül adamlardan geçilmez dünya.
Çocuklar serçe eti dişler
Allah'tan değilsin, yüzümün çilleri kadar yakınsın bana.

Saklanırsam arkasına bakınca beni görürsün,
Bakınca ben ordaysam, hadi buna da eyvallah
Artık sokulabilirim sormadan kadınlara.

Erdoğan DİNÇER

GIACOMETTI'NİN HEYKELLERİ

incelerek ve uzayarak yok olan ben
harflerin sessizliğinde dağılır gibi evrene

bir ölüyü mü bekliyorum
kurum'ların içinde sal yapıların
aynı yüzü giyinen adamların
donuk griliğinde

gördüm içimde gezinen heykelleri
bildiğim her etten yontulan
ve kendimden

incelerek ve uzayarak var olan ben
devinerek durduğum yerde

ayakları yere basan
ve yükselen göğe doğru
hafifleyen

dinledim eşyanın sesini
insan tarafından tüketilen
ve değerini bir heykelin
bildim

aralık iki bin on bir

Ece ARABUL GÜNEL

DİLE GELMEZ

Dile gelmezdi.
Gençtik.
Erguvanlar
Saçar olduk.

Sarıldık, arındık,
Geceyi nakışladık.
Çoğaladurduk.

Bir karmaşadır,
Telaştır zaman.
Tenler soldu.
Renkleri
Arar olduk.

Vurdu yeniden.
Dalgası diptedir.
Sabrettik,
Beklemekten
Yorulduk.

Baktık artık olmuyor,
Efendiliktir.
Sevdadan
Kaçar olduk.

Hasan PARLAK

LAL DUYGULAR

hangi yitik üçrasında
hangi taşın donuşunda uyanır
lal duygular

durgun akışlara nasıl kapılır zaman
kim inanır yalanına inkârcı tanıkların
yaşanan hüznün nedir
ne vebal pahasına
neden yabancı durur bir yara, kabuğuna

ne yanığı, inanmışlık aşkın bitmezliğine,
gün gün biriktirdiğime güvenmek, umutları
yoksunuyum ah bilsen en aciz tesellinin.
yollar yorgunuyum
bu dem ki son sükûtum
son yadigâr mirasımdır, bırakıyorum
ve seni ölümümde
yaşayabildiğim kadar.

Tolga ÖZEN

AYNANIN BAKIŞINDA

Ey ürperten serinlik
boş istasyonların gece orgu!
Kaybolmaya hazırlanan bu adamın
külü nereye gidiyor
uzayıp sigarasının ucunda
bir kafa karışıklığı gibi.

Ey org! Ey tren! Ey ben!
Ne zaman bir kenevir efendiliğince
sessiz yaşamayı öğreneceğim?
Dağılın
katarı takip eden son vagona yaklaşın
yaşayan, yoldan yeni dönmüş
gece yeniden yola çıkacak olan.

Ey sen! Yani ben.
İşte trensiz bir şehirde
istasyonun beyaz yuvarlak saatinde
şaşıarak zamanı
avucundaki dalgaya dalgın bakan
kum okuyucusu, falcı;
titreyen tedirginlik meyvesi değil de ne?

Ey kum! Neyin soluğunda
tokmağında davulun
kanatlandıran tekneleri Nah Nebi,
her sudan ikişer saksı giderir
susadığın selleri, bulutlar
çiçek açmış vermutlar gibi hayret verici
ahtapot falları, yaprak iskeletleri gibi
olmaz ve kuruyup ölmeye yüz tutmuş.

Ey ayna! Kendini tanımak için
yüzüne yüzler tutan yitik
alnında beliren son çizik
katarın sonundayken vurulan turna.
Topal atın göğü sarsan nazarıyla

BAZI GÜNLER'DEN, 14

Adil İZCİ

14 Eylül 2006

Evrenciğim'i yitirişimize bugün dokuz yıl oluyor. Yaşasaydı şimdi otuz dört yaşında ve herhalde çoluğa çocuğa karışmış olacaktı. Ne diyeyim? Hangi sözün en küçük bir yararı var?

*

Öğleden sonra kendimi Plato'ya attım. Öyle oyalandım oralarda. Başiboş dolaştım. Gökyüzüne (b)aktım bir zaman. Çam fıstıkları dökülmüştü, onları kırıp yedim. Sessizliği dinledim. Ve ne yazık ki ayaklarımı geri sürüye sürüye döndüm. Bazen düşünüyorum: Böyle yerleri neden bunca seviyorum? Benim asıl yerim neresidir?

16 Eylül 2006

Derin bir boşluğun içindeyken Seferihisar'dan bir haber aldım: Mimosanın dallarına yuvalanan kumrular, kuluçkadan bu kez iki yavru çıkarmayı başarmış. O anlarını göremesem bile dünyamıza iki kumrunun daha katıldığını duymak da az şey değil. Gözlerini mimosanın dallarında açmış olmaları, sevincimi daha da artırdı elbette.

*

Cézanne'ın iki resmini -"St. Victoire Dağı" ile "Elmalar ve Portakallar"ını- gördüm dün bir dergide. Yine önce renkleri çarptı beni. Doğada bile bu kadar canlı renkler yok belki de. Pekî ressam bazen de bir şeyler çizmek için değil, renkler bulmak için resim yapıyor olabilir mi? Asıl derdi renkler bulmak ve göstermek?

Ölüp gideceğim; daha bir resme nasıl bakılması gerektiğini öğrenemedim!

*

"Aklımız bizi mutluluğa götürmez." (Kant)

*

"Metin, hakikatin projesidir." (Heidegger) (Sözü ben çevirsem: "Metin, gerçeğintasarımdır." derdim.)

*

Dün öğleden sonra Kuzguncuk, Beylerbeyi, Çengelköy kıyılarını adımladım. Aralarda çok güzel evler gördüm. Özellikle denize inilen sokaklarda. Beylerbeyi'ndeki böyle bir evin bir yarısı baştan sona sarmaşıklerle örtülüydü. Biraz daha zaman geçince nasıl güzel bir kıvılcık oluşacak. İnsan ne bakmaya doyabilir o yapraklara ne de birini eline alıp rahat rahat okşayabilir: İcini ürpertir bir şeyler. Ölümün rengi ama ne kadar güzel!

Dönüşte Kuzguncuk'taki bir fırından kurabiye alırken anımsadım: Otuz yıl önce, 1976 ilkbaharında İstanbul'a ilk geldiğimimde de bu fırından alışveriş yapmıştım. Kuzguncuk'u da ilk görüşümdü. Bu anımsama, tuhaf bir ürperti verdi. Az buz değil: Otuz yıl geçmiş aradan! O zaman yirmi iki yaşımıdayken şimdi elli ikimdeyim!

Bir de manav tezgâhlarını izledim ama nerede o eski manavların dükkânlarından taşan güz kokusu?

17 Eylül 2006

"Havanın ve aydınlığın o kadar ince ve güzel olduğu bu günler insanları şefkatten başka bir hakikate inanamaz gibiydiler. Hatırlıyorum. Herkes birbirine rastgelince, bir sır tevdi eder (bir gizi iletir) gibi, iyi bir kalple tebessüm ederdi. Geçen beyaz başörtülü ve yeldirmeli hanımlar hep büyük birer iyilik yükü taşıyorlar gibi, ağır ve yavaşlar. Saatin şaşasına,

havanın lezzetine iştirak ediyorlar (katılıyorlar) gibi, munis ve edalyıldılar." ("Yeni Bir Mahallede Geçen Mevsim"den - A. Ş. Hisar)

*

"Halbuki sonbahar kocayemişleri, beyaz esmer bulutları, yakmayan güneşi, durgun maviliği, bol yeşili ile kuşlarla beraber olunca, insana sulh, şiir, şair, edebiyat, resim, musiki, mesut insanlarla dolu anlaşmış, sevişmiş, açsız, hırssız bir dünya düşündürüyor." ("Son Kuşlar"dan - Sait Faik)

22 Eylül 2006

"İnanç, görmediğimize inanmaktır. Bunun armağanı da inandığımızı görmektir." (St. Augustine)

*

"Yazımı kışa döndürdün / Bak gözümde akan yaşa / Mevlam ayrılık vermesin / Gökte uçan kuşa Leyla."

Böyle başlayan bir türküyü daha gün doğmadan dinlemek daha da dokunaklı geldi.

*

Bir dize denemesi: "Küçük bir çocuğum / Adımı duyar duymaz yatışan."

*

Az önce yaz fotoğraflardan birine baktım. 27 Temmuz Perşembe günü Karaman'da her yaz mutlaka uğradığımız bir bahçede çekilmiş. Yine aynı acı: Zaman neden böyle hızlı akıyor?

24 Eylül 2006

Dün Büyükkada'ya gittim. Önce rastgele yürüdüm sokaklarda. Şehrin uğultusu yoktu doğallıkla; kuşların kanat hışırtıları rahat rahat duyuluyordu. Maraş'tan sonra kumru sesleri de yeniden gelip kondu kulağıma. Bazı evlerin saçak ya da ağaçlarına yuvalanmış kuşlarla göz göze olmaya çalıştımsa da sanırım yabancı geldim onlara. Pek yüz vermediler.

Burada da çaldığı cevizi kırmaya çalışan kargalar, sokak ortasında kimseye alırmadan öpüşen kumrular... Doğa her yerde aşağı yukarı aynı.

Öğle yemeğinden sonra da Çankaya-Nizam boyunca yürüdüm. Rüya gibi güzel ne çok ev gördüm. Gösterişsiz birkaç evde yaşamak üzerine ne çok hayaller kurdum. Eski çağlarda bu evlerde kimlerin nasıl yaşamış olabileceğini düşündüm. Terk edilmiş ya da yıkık dökük evler yine içimi sızlattı.

Yalnız olduğumdan sık sık içimle konuştum. İçimdeki doğayla yani. Benim baktığıma doğa da baktı, onun baktığına da ben. Benim işittiğimi doğa da işitti, onun işittiğini de ben. Böyle geçti dört beş saat.

*

Şimdi sekiz suları. Dışarıda serçeler cıvıldıyor. Beni kuşlar, ağaçlar, sular, gökyüzü, gölgeler... yatıştırır. Ta çocukluğumdan beri.

25 Eylül 2006

"Saat yedi suları ama sanki sabah olmamış. Hava öyle kapanık. Kopuk kopuk düşler görüyorum. Sana dönük çok şeyim aslında. Yüzün yanı başımda: Duru ve aydınlık. Bu kez Boğaziçi'nde bir yerden anımsadığım duru ve aydınlık yüzün. Çok geçmeden yağmur başladı: Doludizgin bir yağmur. Sevindim: Senin gelecek baharın için doğa şimdiden kollarını sıvadı diye..."

26 Eylül 2006

“Senden kim bilir kaç kuş çocuğum var? Ne sen bilebilirsin bunu ne ben bilebilirim. Ve daha kaç kuş çocuğum olacak? Bu gökyüzü, bu ağaçlar böyle başımızı döndürürken...”

“Bizim kim bilir kaç kuş çocuğumuz var? Ne sen bilebilirsin bunu ne ben bilebilirim. Ve daha kaç kuş çocuğumuz olacak? Bu gökyüzü, bu ağaçlar böyle başımızı döndürürken...”

Hangisine karar versem bilemedim!

28 Eylül 2006

“Ne güzel yaşıyor! İşte sen de bana böyle güzel yaşıyorsun! Nasıl oluyor bilmiyorum; bir bakıyorum ki başlamışsın...”

30 Eylül 2006

Serçeler. Serçeler... Aynı anda hem İstanbul'da (Aya İrini'deki çok yaşlı çınarların altında, Boğaziçi'nin Anadolu yakasındaki koyu gölgeli tenha sokaklarda, Adalar'da), hem Seferihisar'da hem de Güney Ege'de (güzün sessizce yerleştiği Akyaka'da, Milas yolundaki Eskişehir'da...) güne karışıyorum.

*

Koca bir dünya -üzerinde yaşadığımız bu uçsuz bucaksız dünya- nasılsa doluyor içime...

*

Bu çilelerle, bu acılarla dolu yaşamda aşktan daha büyük bir armağan olur mu? Kaç ölüm görüyoruz bir ömürde, kaç acılardan geçiyoruz... Bizi de ölümün beklediğini bir günde bile kaç kez duyabiliyoruz... Aşk en başta bizi ayakta tutan. Yoksa nasıl katlanırsınız yokluklara? Nasıl katlanırsınız bir dönemeçte bizi de bekleyen ölüme? Omuzlarımızı nasıl geri doğrulturuz birazcık? İşte başladı babamın türküsü: “*Duman duman olmuş karşiki dağlar...*”

1 Ekim 2006

“Tek başına olmanın dengesine vurunca / Evet şimdi ne var bakalım avucunda?” (T. Uyar)

*

Şu koca hayatla çoğu zaman bir başımıza hesaplaşamayız. Aşk bunun için de var: Geçen zaman sinsi sinsi gülerken “Yaşadım! Yaşadım ya... Ne sandın?” diyebilmek için...

Aşklarım -işte ne kadarsanız- beni hayatla hesaplaşırken bir başıma bırakmayın. Ne olur!

Aşağı yukarı bir saattir şarkılar dinliyorum. Dolup dolup boşalarak. Kederimi böyle artırsa da... şarkıları her zaman dinlemeliyim. “Yaşadım! Yaşadım ya! Ne sandın ki?” sözlerini bir daha bir daha diyebilmek için...

Ne tuhaf: Yaşadığımızı bazen de yoğun bir kederin içindeyken duyuyoruz!

*

“Aşk” diyor içimde bir ses, “biraz da korumak içindir.” Görürüz ya onca şeyi, sessiz kalamayız. “Bir kişiyi bile kollarımın arasına alsam...” Evet, aşk biraz da bu duyguyla başlar ve sürer gider.

*

Kalbin gerçeği ne ise ondan kaçamıyor insan.

*

Aşk sonsuz özgürlük de: Gün çöreklenmiş. Oradan oraya savruluyoruz işte. Usumuza sevdiğimiz düşüyor: Sonrası öyle güzel bir başıboşluk. Şimdi anımsadım: Necatigil'in “Serin Mavi” şiiri de aşkla olmasa bile böyle bir başıboşluğu anlatır.

*

Yaşamayı biliyorsan yaşayamazlık çok dokunuyor insana.

*

“Sevda derinlerdedir, oysa ferhâd / üstünü kazmada dağın...” (Hilmi Yavuz)

DOĞMAK TONGAYA BASMAK DEMEKTİR

Kaç bağışlayıcı sabaha çıktım
İhtirasa varacak kulak yok sende
Feda edebilirdim mantığımı
İtaate bağımlı güzelliğine
Mutlu, kederli her şey
Işığın yansımından ibaret
Şişirilmiş, nifakla doldurulmuş
Kendi kendinin övücü yeryüzü
İnsan formülleştirilmiş çürüme

Tahammül etmeyi öğrenmeli ki
Karanlık çirkinleştirmesin
Zorunlu rüyalar besler ruhu
Kendi tatminimin nedeniyim
Hayattaki toplamımız toz
Sözcüklerden arta kalan
Cinselliğin elinde oyuncak
Geçen ömrümüz

Kendi nedeninin tatmini dünya
Gün yüzü gören her canlıya kıyıcı
Meleklerin beni anlamıyor olması
Cevap bulamaması dualarımın
Göz tembelliğinden
Ses aşinalığından
Sığ bir gökyüzü altında
Tongaya basmanın bedelini ödüyorum

Oktay YILMAZ

GÜVERCİN RENGİ

Hüzün, gecenin yanağına konarsa ırmaklaşır tenim.
Çileme çiğ düşürür. Işık kızılılaşınca nemruttur.

Sancı kıvamındadır yalçınlığın. Sözlerim terliyor.
Ellerim karanfil, sen kokuyor esmerliğim.

Tortusunda yıkandığım kent, tanıdık sancılar
gecemin kandilidir. Paslanan maviliklerde,
yaşamın bitmeyen ılıkliğinde kırmızı.

Üzgün bir imge yırtınır, kanar birden.
Ansızın yırtılan bahar öfkeli bir öpüşmedir.

Bir hançer soluksuzdur günahkârlığı hırpalanınca.
Kıyısızlığım tutuşuyorsa gece kusuyor. Her ışık
bir çağlayan. Islak kelimeler kuşanır gece.

Bir damla senliğim imgesizken çoğalır,
yüzümü yorumluyorsan.

Eren OKUR

ŞİRİNGÜLÜMSEYEN ŞİİR

hümanizmin fazlası insanı nisandan soğutur
nisan, ankara aylarında karla karışık siyasaldır
fakat ki birimizi *hep bu iyi havalar mahveder*
biz ama mezopotamyamla sigara içiyoruzdur
sessiz bir gölün manzarasında, terk ediyoruz-
dur! gitme! demeden dahi seviyoruzdur onu

diyarbakır'ı özlüyoruzdur durmadan duman
kürtçe neden sevgili dilidir bilir misiniz siz?!

nisan,nisan,2011

Tayfun GERZ

ÖLÜM

kafamın içinde, kafamın içinde tanrım!
can çekişmeler
süslü bir kızcağız gibi gözümün önünden geçiyor ölüm
sonra, sonra o zilli yosmayı arıyor gözlerim kapanmadan
ölüm davullu zurnalı geliyor belli
sağlığında pek oynaktı zaten rahmetli
çelenkler rengârenk çiçekler kaplıyor ortalığı
severdi rahmetli çiçekleri de
kadınları sevdiği gibi

M. Güner DEMİRAY

İDA

Bir şafak vakti geçerken eteğinden
Baktım hayıtlar sevişiyor yamaçlarında,
Memelerinden patlayan sulara kattım uyukumu,
Sonsuza tutkun bakışına vuruldum.

Nasıl da içselleşmiş
Homer nakışlı göğsünde Türkmen bozlağı,
Truva'yı soluyor durmaksızın,
Yel üflüyor, kekik kokuyor
Yemyeşil uzantılar, kır düşleri içinde.

Ayazında tökezlediğim bozkırın dağı değil bu,
İda ayrı bir düş salıncağı bende,
Kulak verdim içindeki bin yıllık sese,
Ateşli kalbi söylenceler
Güvercin kanadıyla dokundu tenime,
Mavi bahçemde bir tay gibi doyumusuz
Bir üveyik inceliğinde.

Şafak vakti
Çam yeşili saçlarını okşadım,
Bir kız gibi gülümsedi,
Zeytin gözlerinden öpüp geçtim.

Aralık 2011

Gökhan ERTEKİN

ANNEYE BENZEYEN KANDİL

kuytu en çok bir mahzene yakıştır

çinkodan eskişehir olsa olsa göz aşinalığıdır
kasımlar öyle duruyor- ya arafli pencere yalnızlıklarına
[ne demeli

...
anneye benzeyen bir kandil terk edecek şehirlerimizi
siz dizesi eksik istasyonlarda perşembeyi beklerken
göbeğimde mavi bir akşam yatisi- geç kaldım nehirlerin
[kırılma zamanına
kuyu beni en fazla çamur kadar çeker-

uzun sürmeyecek değirmenlerin değdiği odalarda tenhalığım
yağmur bu yüzden tek katlı bir tan vakti-

atlarım olsa kapınıza nal asacağım babaların uyuduğu
[sokaklarda

Hasibe AYTEN

GÜL DALINDA

Ay ile güneşin arasında yürüyorum
Bir yanım deniz bir yanım orman
Karabataklar suya dalıyor bağışıyor
Ormanın en ezgili senfonilerini besteleyen bülbül
Gül dalında şakıyor

Rengini şafaktan mı aldın gülüm
Göğsümdeki kan aşkımdandır
Dikenin acısı değmez canıma
Sesimin rengi güneştedir

Şair de dem çekiyor
sevda bulut sevdiği çiçeğin
bahçesini sularmış diyor

Ali KARAGÖZ

BUMERANG

Esirgenen bir bakışa küstü duygular
Özlemlere giden yol kapandı
Henüz küllenmemişken tutkunun ateşi
Delilenen us eliyle kavuşmalara
Ertelendi yolculuk yok
Zamanın içinde sekteye uğradı sarılmalar
Hasata ermeden süt tanelerde kaldı aşk
Ah kör olası bozgun korkusu buz
Tuttu sıcakık yürek karlandı yeniden
Kabuk bağladı tazelenmişken sevda yarası
Uçup gitti heyecan yine aynı
Noktaya döndü bumerang

Gürpınar, Aralık 2011

Alper BEŞE

KEMANKEŞ

koza içinde ağır ağır dağıldı kokusu
hangi eceye harmanı olacak bilinmez o ipeğin

geceyi koyu bir yay gibi kuşandım
bastığım topraktan sesi fişkırdı acının
gülümsedim göğsümden saçılan yıldızlara
oklarımı kendi saçımdan yonttum

bir yalvaç sözü kadar ağır ve gergin
ve bir padişah fermanından daha keskin
adımlarla yarı yolu geçtim
yarı yoldan fazla yaklaştım nişangâha

kaynayan göle bıraktım bohçamdaki rengi
su kelekleri sessizce boğuldu
kaktüsün suyunu içti kuşağımdaki kaplumbağa
ve bir kirpi adımını attı sonsuzluğa

Hakan İsmail Ş.

DERYALAR GAZELİ

benz'inde kehkeşanın mı balkıyan yüzünü
kaç zamandır suya yazılı tutar kadar ışıl

ikindileri çocukları attarlara yollanan sokakların
da varmadığı hangi denizlere kıyıyımış

bir bilsem kendimi diplerine batıracağım
bir batık kadirge misal damarlarında

aradım çok; geçmemiştir hiçbir atlasta yazık
ve tarihte böyle bir ad'da—Derya.

Gülçin SAHİLLİ

ŞAH

Tuğranın yüzü sancak
Lekeli tırnak dipleri
Kellem avuçlarında
Kakmalı fincanda
Köpüklü kanım
Altından yapılmış
Kenarları kiminin
Dokunsan bozulur ütüsü
Öyle gülmeler
Yüzünde kar fırtınası
Uykusunda
Üstü açılmış keder.

Mehmet RAYMAN

BİLİNÇ DÜZEYLEMESİ

hiç kimsem olmadı
yazım kışımın içinde göründü
günlerin kaygısı çullandı başıma
meğer soluğumun rengine
âşıkmiş dağlarda açan papatya

ne acılar getirdim
şu gördüğünüz bir adımlık mezara
kendini gören aynalar çatlayıp kırılıyor
çerçevesi geçiyor boynuma

ne acılar süzdüm
hiç sürülmemiş toprakların içine
cevherin güneşi havası oldum
rüzgâr ipeğinden dokudum kilimi
yıllarca dökündüm aynı suyu.

Hatice ASİLTÜRK ÇETİNKAYA

ÖLÜ

Bir ölü daha doğdu bu sabah.
Dilini düğümleyip
Anlamaya çalıştı hayatı
Kayıtsız / şaşkın!

Köşebaşında gözlerini bırakmış;
Gidip aldım.
Soyundu / yıkık bir dağın koynuna
Sinmiş ahları bir bir.

Babam bir ima taktı yüzüne
Geldi annem genişletti biraz
Uzattı abim!
Çektikçe gerilen bu imadan geriye
Düşkün bir kanarya tutundu

(YAZIK)

Yavaşça geriniyordu uysallığı!!!

Mert ÖZEL

ŞİZOFRENSİZ KOVALAMACA

Yan bahçedeyim. ötekimi arıyorum.
Müfredata uymayan ötekimi.
Dili alaycı, dili dikenli, zora gelemeyen, sabırsız ötekimi.
Kelimelerin aczine dayanamayıp rüzgârlı kaçan bir ben var
ötemde,
Ve yüzümde bıraktığım serin esintim.
Kendimi kovalayan bir başka ben var berimde,
Ve tenimde üşüyen şizofreni nöbetim.
Bir şiir söyleyiverdim işte öylesine aceyleyen, kıtıpiyoz.
Hem söyledim, hem dinledim.
Bir şiir söyleniverdi.
Bir kişilik bölünüverdi.

Sulhi CEYLAN

YILAN VE LİMAN

Alınyazım yordu beni
Elin günahıyla hükümlü mahkûm
Kurumuş ırmak yatakları
Karanlığın kapılarını açan arzu
Ve hayatı kalabalıklaştıran tutku

Kendi kuyruğunu ısırır bir yılan
Kadın, şeytan ve cennet

Canını acıtır
Sebebini bilmediğin darbe
Genç bir ölüm uzakta
Bedende hissedilir yaşamak kamçısı

Avuçlarsın gökyüzünü
Hüzün desenli bulutlar
Hayat ki cinayet ve aşklar

Deniz sularını
Güneş kendini çeker

Riyahı zaman biriktirirken acıları
Karanlık, bir batık gemi gibi
Çöker insanın gençliğine
Lodos, karayel, keşişleme

Akın ART

CUMARTESİ

“Sesin yağmura tırmanan sözcükleri
yarım kalmış bir şiirin”
dedi adam.

Doldurdu balkonu yitik bir mektubun
ütüsüz heyecanı.

(rüzgâr sustu)
kapandı kapı

“Yaşam şuncağız bir şey işte” *
dedi masadaki kitap
dolaştı sayfaları rüzgâr

(kadın sustu)
buruştu avucunda soluğu.

Doldurdu sokağı
cumartesi akşamı
dağılmış bir karnaval.

31.10.2011

* “ Yaşam şuncağız bir şey işte” – Emirhan Oğuz (Ateş
hırsızları söylencesi)

Mustafa EROĞLU

ISSIZ VEDA

Yazdan kalma bir sevda gibi.
Kederli ve uzak.
Detejan patonlarının gerdek uykusunda sidikli tanrıçam!

Ben ki bir çarşının kuşluk vaktine ağılıyordum.
Yastığımın altında, bir otoyol zamanı ıssız...
Öyle sevdim, onca seviştik, hiç sır vermedi.
Okumalar başlayınca türkçesiz, o berivan, ben bezirgân;
Yazlık sinemalar susunca o ayrı, ben gayri.

Bir gün duydum ki gelin olmuş.
Kirlili bir su tercümesi başlarken ayakucunda...
Yaslı açelyam! ona dönmeyeceğimi fısıldamışlar.

Ne gelirdi elden!
Yedi dağ uzakta ben ki bir ölünün etrafını ezberliyordum.
Omuzlarımda yoksul ceketim, gözlerimde annemin kefen
[gibi yüzü...

Tekmil isyancılarımız kaçıyordu pazartesiden.
Yenilmiştim ve ateşim vardı.

İşte, nasıl yaman çelişki!

Mürteza TOK

MERSİ YE AYNAYA SAV

Zaman! kırışık camlardan sızan bir ordu
çoktan çevreledi yelelerini atlıların. ah aman

ah aman, gök yedi kat acı, yer yedi kat gam, âraf
nasıl da aynı kalmadı her şey, öp beni atam, öp biraz.

ellerin nakışlıdır! tanrı burada ne demek istemiştir
yani bir çocuk yağlanıyorken etleri libas karınış adamlara

yani bir adam fişleniyorken evinde dört nala porno
odasına sıkışıp kalmış bir ev, kendine ağzından düşmüş bir
[kuyu

metropol, kızıl entarisıyla gezinen kızıl kadınlar, lacivert
iziyle çıbanın. güneş kınalı bir gelinciktir tan yeri.

Zaman! çatlamış dudaklarımdan sızan bir İstanbul
döner! akşamın ucundan hesap ve yağ kokuları

sanayide ilkokul terk bir akşam güzeli
bir süvari gibi ardından, kovalarken zamanı

anne; baba attaya, beni atlarıyla ezerek gitti!
yüzümün sillelerinden bir insan yarattım

gökyüzüm bütün balonlarla kaplı rengârenk
yolları, akmaktan korkan gözlerle yaptım.

seni sevmezsem aşk olacak bu, biliyorum
seversem, en gizil yerimden kan tutacağım!

Gültekin EMRE

Gurbeti yurt edinen benim için ne derin bir anlam içeriyor şu dizeler: “şiiirden bir gül getirdim sana / ülkemden günaydın”. Ülkemden gelen her selamla ayakta kaldım bugüne dek. Hele şair selamları yok mu şiiirlerle gelen, onlar yaşattı, ayakta tuttu beni hep. Bir sevgiliye sunulan bu dizelerin şairi Halim Yazıcı, sevdiklerinden uzak, hapis. Baskının, zulmün, sindirmenin uygulamalarından biri de Halim’in başına geldi. Yeni şiiirlerinin yer aldığı *küçük bir harf* (Kasım 2011) kitabının yayımlanışını gördü ama tadını çıkaramadı. İmza gününde dostlarıyla, şiiirini sevenlerle birlikte olmadı; şiiir dostları gördü, okudu *küçük bir harf*’i.

Cazkedisi, nasıl güzel bir ad yayınevi için, yepyeni bir yayınevi ve onun ilk kitabı, *küçük bir harf* buradan çıktı. Halim Yazıcı, “ömrümü en derin / şiiirden çıkardım” diyen bir şair; şiiir soluyan, şiiir yaşayan. Şiiirleri avaz avaz değildir Halim Yazıcı’nın; tersine sessiz, alçakgönüllü ama öylesine derin ve hayatı tümüyle kavramış. Doğayla kendini ve şiiirlerini bütünlediğinden kurduğu (yazdığı) şiiirin mantığı, felsefesi insanı derinden kavrayıcıdır. Günlük yaşamın usta yorumcusu. Küçük mutluluklarla yetinir, onları içinde besleyip büyütür. Şiiirleriyle kendine ve sevdiğine usul usul gider gelir hep. Şiiirlerini sorularla geliştirir, (düşünür) bütünler çoğu zaman: “rüzgârın ne dediğini / neden yalnızca / rüyalar bilir.” Bu sorunun yanıtını okur verecektir, şair değil. Bir de anlamadığı, anlamlandıramadığı şeyleri sorularla önümüze koyar: “bilemedim / kötülerin neden // bu kadar / görünmez olduğunu // kötülerin ruhu / görünmez midir anne?” Onu içerde tutanlar ortada, biliniyor ama yine de görünmezler.

Onun şiiirlerinin çocuksu bir yanı var. Çocuklara yönelik değil ama edası saf ve çocuksu! “kaç kez söyledim sana / şairler çocuktur anlamazlar” dese de, çocuklar da anlar hayatı ve şiiiri! Öyle ya “onlar balıktır karada / denizdeyse insan”, yani şairler. “çocukça şiiirler yazmalıyım” der “pamuk helvasından”. Öyledir onun şiiiri, dünyayı başka türlü gören, çocuk gözleriyle, yüreğiyle imge devşiren.

Dünyanın bütün renkleri cebindedir şairin, “yüzünü” yıkıyordur “gökyüzünün”. Çağrışımlar ve sezdirmelerle gelişen bir şiiirdir Halim Yazıcı’nın şiiiri: “yıllar sonra ağılıyorsam bir şarkı için / o şarkı ağılıyorsa benim için // ne benim bir diyeceğim vardır o şarkı için / ne de şarkının benim gözlerimden öpeceği // bir tas şarap için”. Halk şiiiri tadını da sezmek olasıdır bu şiiirlerde: “ey elleri kırılan çocuk / kordoba yolu buğday / türkü kokusu koynunda”. Ölümün dışında olamaz kimse ve o da Lorca için bir ağıt döşenir “bir daha başka ölme” diyerek.

Halim Yazıcı’nın şiiirini doğaya emzirten bir şairdir. Renkleri, çiçekleri... insan ruhunun derinliklerine ine ine ele alır, laf olsun diye değil. Doğayla insanı bütünler, iç içe geçirir. “bir gülün rahminden” şiiir sağar “şiiir vazosu”na. O yüzden “gül” (renginden dolayı durmadan “hüzün” kanar. “sardunyalarm teni / eşlik” eder tenine bir sevgili gibi. Gecenin masalından “kaç nar” öptüğünü, “kaç nar” “ölüm” saydığını o da bilmez. Nar çoğalmadır, ölümün karşıtı yani. Aklında (doğduğu yılı imleyerek) “bin dokuz yüz elli dört çeşit kuş” vardır ve o yürüyordur “sonbaharda bir” başına. Onun için de başucunda “serçeler / ayakucu”nda “deniz” eksik olmaz hiç. Ceplerinde ise “dilleri dili” olan “gizli

VUR\KAÇ’A?

Bir adamın motoru varsa kalbi, kalbi varsa kendi yoktur

[ortalıkta

Ömrü yol koşullu düşünüş seyrindeyse asfalt kenarlarına

Bıçağını saldığında dilimin hallaç oluyorsa beyni

Hangi dağ sürer ellerinin kirini üstüne ki

Yeşereyim...

Her deriyi altına gerip gece görüşündeysen kör ressamlığı

Seviştikçe hatları beliriyoysa çocukluğunun, sahileşiyorsa

Kaç yüzü var?

Hangi yüzüne boşalmamış ki hayat

Gözlerine örtüneyim...

Suyun s\aldırma kuvvetiyle yer çekimi arasındaysa ufku

Yüzünü ıslatmıyorsa havanında dövülürken buzlarım

Kritik hamlelerde sıçırıyorsa çözüm ve özlem kelimeleri

Desturlarla nakışlanacak ismim ağzında bundan öte

"Seni seviyorum" duygu pornosudur ancak

Tahrik eder ama tatmin etmez.

kuşları” vardır. “dağ kekiklerinden hayalleri” de onun hiç yalnız bırakmaz. Sonra sevgili aklına düşende “dağlar arasında sıkı”şır “teninde bir çiçeğin”. Kendi dilini, iç sesini çözmedir Halim Yazıcı için şiiir. Giderek çocukluğuna dönüşmedir de aşkıyla, aşkla, şiiir. “yeni çocuklar doğur”ur onun şiiirleri, şiiirleri birbirine benzeyen başka şiiirler doğururlar hep. Zaman zaman kendini “bir ölü karanfil”e de benzeter içini karabasanlar basınca. Oysa “bir şiiir”dir onun “kani”, “şiiir sütünden”, “orkidenin düşündedir”, “kaybolan nergis”lerde. “kekik kaşlı çocukların / ahşap kokusu”dur şiiir. Onun şiiiri sakindir, “ömrünü” şiiiriyle çizen de bir şairdir Halim Yazıcı, “sökerek hecesini / yalnızlığını”. Sabah sabah duyduğu sesler “papatya”nındır. Sabahın o bin bir rengini gözleriyle duyar “saydam gül tadında” yani. “öyle tek cümle / halinde yaşıyor”dur “sonsuzda dek / kendi” halinde, şiiiri gibi. “bütün sarıçığdemleri” toplar kırlardan şiiiri için, dizelerine serpmek için. Karanfiller “yıkıl”sa, “yansa” da şiiiri ayaktadır sapasağlam. Ölüm ise, aklımıza getirmesek de “gülün ömrüdür”, öyle kısa!

Halim Yazıcı, küçük harflerle büyük harfli şiiirler yazıyor. Yer İlhan Berk, Edip Cansever sevdası da elinden tutuyor şiiirde sakin sakin yol alırken.

Küçük Taşlar İklimi’ne (2011) ve öteki yedi kitabına kalıcı bir halka daha ekliyor *küçük bir harf*’le.

Halim Yazıcı, *Küçük Bir Harf*, Cazkedisi Yayınları, 2011, 95 sayfa.

Yusuf ALPER

GÜNLER

Günlerimiz ağacın dallarına
Takılmış uçurtmaydı

Irmakta yüzen çöplerdi
Sular uzak ülkelere götürdü bizi

İkinci güneşinin altında
Duvar diplerinde dizi dizi

Hangi usun ürünüydü bilmedik
Cennetin cinnetle karıştığı günlerdi

Gökhan ARSLAN

FOTOMONTAJ

artık fotoğraflarda görünmüyor babam
yatağını değiştiren bir ırmak oluyor her baktığımda
en çok bir kalenin düştüğü ana benzetiyorum onu
dağlara çıkıyorum kokusunu hatırlamak için
sakallarını hatırlamak için kuyulara
üvey bir bıçak delip geçiyor gövdemi

nereden geldiğini bilmiyorum ağızımdaki suyun
çatlakların sonra, hırkamdaki dikenlerin, eksiklerin
bir hayvanın gözlerinde bileyip tırnaklarını
arasından geçiyorum birbirini tanımayan şehirlerin
benim değil aynada gördüğüm saydam dünya
tabutunu yanında taşıyan gezgin ben değilim

artık fotoğraflarına hiç benzemiyor babam
gidip de dönmeyen bir bumeranga benzetiyorum onu
ve kuytularda arıyorum annemin üzüntüsünü

size babamın bir ağaca dönüştüğünü söylemiş miydim

Korkut KABAPALAMUT

YASAKOYUCULAR

Bırak, yapsın yasaları senatörler
Katılsın preatorlar ve muzaffer Sezar da onlara
Bir yaz günü, Senato'da

Roma, altın bir şamdan gibi ışırken karşımızda
Bırak, savaş açsınlar Mısır'a
Yıkılsın Kleopatra

Biz yüzdürelim zeytin ağacından küçük kayığımızı
Lirimizi çalaraktan antik sulara

Yasa koyup savaş açan o asık yüzlü adamlar
Giderken her akşam torunlarına maymun taklidi yapmaya

Necdet DÜMELLİ

NARA MOR ÇALAN İNCİR

Sevgililerinin sakallarında
büyüttükleri nar taneleri
kadar çoklar.
Toprakla sevişen ağaç kökleri
misali
hasrete mor çalan bir incirin
zambak gibi, zambak gibi tanelerince
tek ve yalnızlar.

Oksitlenerek buharlaşan
Demir yığınlarında ya da
uçsuz bucaksız ufuklarında
dişliler kadar yorgunlar.
Gökte ay bile dolmadan
toprak gibi uykudalar

Onlar
Bir geceyarısı uyandıklarında
ağızları kuru, torbaları dolu
harelerinde sancılar
Ve tekrar kapandığında gözleri
bir turuncu tanesinin
güneşte kararması gibi
Ansızın uyandıklarında perdeden
sütbeyaz memelerine ve yüzlerine
sızan ışıkla birlikte
nara ve suya uzak kalmasınlar.

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Yayın Danışmanları	: İhsan Üren, Gültekin Emre, Serdar Ünver, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap.
Yayın adresi	: Oğuz Eczanesi Atatürk Caddesi 101 / B Osmangazi – BURSA	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Fomara Şubesindeki 21329696 numaralı hesap.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalızâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com), 12 yıl (=144 ay) boyunca, şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler, adının açıklanmasını istemeyen bazı şiir dostlarının ve İhsan Üren'in katkılarıyla yayımlanmıştır.

